

Златко дава знакъ съ златната сабя и виква къмъ малкитѣ царедворци съ дългитѣ бради:

— Доведете ми крилатия конь!

Довеждатъ му бѣлъ конь съ дълга грива, която се развява изъ въздуха като криле.

Златко яхва коня, хваща го за гривата и полетява... Той лети, лети — надъ поля, гори и планини. Най-после се спуща въ една царска градина и слиза отъ коня. Въ градината — ябълки, круши, слънчогледи... Да се не нагледашъ! „Тукъ навѣрно е златното пиле, — мисли си Златко. — Ще го взема съ клетката и ще го окача да пѣе въ нашата градина!“

— Ай, каква едра ябълка! — извика той. — Сжщо като оная, дето я дадохъ на Вѣрка. И колко е ниско!

Златко откъсна ябълката и отхапа веднага едно кжсче отъ нея. Но ябълката изписка, и той я изтърва на земята. Изведнажъ дърветата зашумяха. Зачуха се страшни викове. Ябълкитѣ и крушитѣ наскачаха отъ клонитѣ и заоби-колиха неканения гостъ.

— Вържете му ржцетѣ! — заповѣда една дебела круша.

— На сждъ, на сждъ при царската дъщеря! — викнаха въ единъ гласъ нѣколко ябълки.

Две круши съблѣкоха златната премѣна на Златка, вързаха му отзадъ ржцетѣ и го поведоха навжтрѣ въ градината.

Предъ единъ грамаденъ пожълтѣлъ листъ седѣше върху златно столче малко момиченце. То държеше грозде въ ржка. Царевични листа покриваха русата му косичка.

Поставиха Златка да седне на дървена пейка предъ малката царкиня. Ябълкитѣ и крушитѣ се струпаха отъ дветѣ страни на царкинята.

— Царкиньо, — каза дебелата круша, — това безочливо момче си позволи да захапе най-хубавата ябълка отъ твоята градина. Ето тя плаче предъ тебе и моли да го накажешъ най-строго. Предлагамъ да му избиемъ зжитѣ.

— Да ги избиемъ! — викнаха всички ябълки.

